

gerust kunnen neerleggen, voor dat eenige gynaecologen van naam haar bewerkt hadden. Een specialiteit in een ander onderdeel van het menschelijk lichaam heeft de familie van eene mijner bekenden eens doodelijk verschrikt door de bewering, dat zijne patiënte suiker en eiwit in de urine had. Het bleek gelukkig spoedig dat de vrees overbodig was geweest.

Ik heb na deze en meerdere ondervinding geen reden het grondig onderzoek van sommige specialiteiten boven het oppervlakkige der Hooggeleerden te prefereren, en geloof dat wij dorpsdoctors geen reden hebben naar meerdere uitbreiding van het aantal consulteerende geneeskundigen (zie HUIZINGA, *Tijdschrift voor Geneeskunde*, pag. 501, regel 9 v. o.) te verlangen.

Ik ben te jong om op het voetspoor van de H.H. EVERS en HUIZINGA de lezers van het *Tijdschrift* met de ethica medica bezig te houden, maar wensch als mijne overtuiging uit te spreken, dat waar Professor, doctor en patiënt kibbelen, allen schuld hebben.

Oud-Beierland, 21 Juni 1885.

Dr. J. F. PH. HERS.

Noot van den Redacteur-Gerant. Bij de plaatsing van bovenstaand stukje wensch ik de opmerking niet terug te houden, dat naar mijn oordeel de tijd gekomen is om de voorloopige gedachtenwisseling omtrent het Voorstel „Oldambt” in dit *Tijdschrift* te sluiten.

Dr. GUYE.

HET PRACTISCH STAATSEXAMEN.

Utrecht, 25 Juni 1885.

Den Heer Dr. GUYE, Redacteur-Gerant van het
Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde.

GEACHTE COLLEGA!

Naar aanleiding van het artikel van uwe hand, geplaatst in n°. 25, 1885, van dit *Tijdschrift*, getiteld: *Het praktisch arts-examen*, neem ik de vrijheid uwe tusshenkomst in te roepen tot het verkrijgen van de noodige inlichtingen van bevoegde zijde.

Het in uw artikel medegedeelde amendement schijnt mij toe in theorie de beste inrichting van het arts-examen aan te geven. Ik geloof dat vele lezers van dit *Tijdschrift* en vele leden der Maatschappij er zeer mede ingenomen zullen wezen. Kennen dezen evenwel de praktijk van het veel besproken examen genoeg, of gaat deze hun genoeg ter harte?

Ik ken, helaas! ook de praktijk van het arts-examen. Het genoemde amendement schijnt mij toe eene regeling aan te geven, die praktisch met nog veel meer moeielijkheden gepaard zou gaan dan de tegenwoordige; ik vrees, dat het beginsel van het amendement in de praktijk onmogelijk toegepast zoude kunnen worden.

En toch komt het op de praktische uitvoerbaarheid aan! Uwe laatste alinea luidt: „Het spreekt van zelf, dat in eene speciëele regeling verschillende bepalingen omtrent zoodanigen proeftijd zouden moeten worden gemaakt, waaromtrent de Afdeeling Amsterdam het niet wenschelijk achtte in bizonderheden te treden. Zij wenscht alleen den proeftijd ter vervanging van het praktisch Staats-examen in beginsel door onze Maatschappij aanbevolen te zien.”

De Afdeeling Amsterdam heeft, natuurlijk volkomen ter goeder trouw, daardoor de moeielijkheden vermeden, waarop, naar mijne meening, in casu alles aankomt.

Ieder candidaat zou onder het oog van een Hoogleeraar (de Hoogleeraren zijn toch meestal de examinatoren) een proeftijd moeten doorstaan.

Mag ik U verzoeken den voorsteller of de voorstellers van het bedoelde amendement op te wekken, in ons *Tijdschrift* eene berekening te geven van het aantal personen, dat per week zich voor zulk eenen proeftijd bij iederen Hoogleeraar zoude aanmelden, en daarbij wel in het oog te willen houden, hoevele maanden door vacantie, universiteits-examens enz. niet in aanmerking zouden kunnen komen? Zulk een opgaaf heeft natuurlijk geen waarde, wanneer niet gezegd wordt hoelang de proeftijd van iederen candidaat zou moeten duren.

Wat moet er gedurende de proefuren geschieden? Moeten het onderzoek en de behandeling der patiënten aan den candidaat worden overgelaten, zóó b. v. dat deze de gewenschte inlichtingen kan ontvangen van de assistenten en van Collegae, die toevallig de klinische behandeling van de lijders hebben bijgewoond? Zou in dat geval de waarde van den proeftijd niet ontzachelijk verkleind worden?

Of moet de Hoogleeraar de candidaten onder zijne oogen laten werken? Zoo ja, hoevele uren zou ieder Hoogleeraar daarvoor per week moeten beschikbaar stellen?

Of moeten aan de candidaten telkens nieuwe patiënten in voldoende aantal worden aangewezen? Is daartoe het aantal patiënten aan de verschillende universiteiten groot genoeg?

Of wil de voorsteller van het amendement dat de proeftijd samenvalle met het klinisch onderwijs? Zou er dan voor de studenten wel genoeg tijd voor oefening overblijven?

Ik hoop dat mijne meening duidelijk genoeg is. Niet voor de Afdeeling Amsterdam, maar voor mij en vele lezers is het amendement, door U bekend gemaakt, niets dan een klank zonder zin. Zin zal het eerst verkrijgen, als de wijze van uitvoering wordt beschreven. En deze beschrijving moet tot in details gaan, omdat juist eerst bij de uitwerking der „kleinigheden” kan blijken, of de uitvoering mogelijk zou zijn.

Met collegiale hoogachting:

Uw dienstwillige,

S. TALMA.